

TEDEUM
BARNA MÁRTÁNAK

I.

*Istenem segíts át
félelmem küszöbén
hogy elérkezhessenek
a lét kapuihoz
Ne küldj rettegésben
erjedt veszélyeket
vörös fekélyeket
arcomra, rettegnek
az emberek úgy is
attól, akit minden
bénaságuk bénít.
A fölismerésnek
örömét már régen
ízlelték, ajkukon
elhalt érzékelő
bimbóik nagy része
és ami torzóik
gyógyuló sebeit
újra fölszakítja
csupán állatias
vinnyogásba hajszol.*

*A tyúk csak egy percre
röppen föl a légből
talán épp a sástól
érezett félelmében*

*De miért vállaljam
a nagy ragadozó
szerepét éppen én
kiáltanám – viszont
álmot látok róla*

*amint karcsú pávát
lát a mezőn jární
közelében száll le
várja, hogy csodálja
őt a büszke páva
de csak kacagása
éles rikoltása
kavarog a réten.
Téged magas röptöd
tett királyi sassá
előttem tipegve
kegyeim esengve
szürke tyúkocska vagy.
Megszakadt az álom
együgyű fonala
és mint minden reggel
kedvesem oldalán
ért el az ébredés
új föltámadása
mellette halálos
verítékbe mártó
álmom lebegéssé
foszlik. Szavaival
szelíden elnyomja
a durván is gyöngébb
hangokat, Istenem
ma is elküldesz hát
a kárhozottaknak
megváltást hirdetni.*

II.

*Istenem, föltárom
előtted szívemnek
rejtett panaszait
primitív világok
primitív halálát*

*láttattad meg velem
vagy én láttattam meg
magammal, lehet-e
mondd, hogy magam vagyok
a saját végzetem?
Tagadd meg tőlem
a látásnak kegyelmét
kímélj a szégyentől
hogy én tagadjam meg
saját világomnak
kísértő árnyait
amelyeket mégis
végtelen kegyelmed
által égbe emelt
árnyad vetít le ránk
és ha kicsi is bár
a legnagyobb abból
amit észlelhetünk
belőled Istenem.
Ha hallod nevedet
ahogy mindhiába
pereg a nyelvemen
mosolyogj elnézőn
hiszen nem te vagy az
kit szavam káromol
csak szerény fogalom
amely nem tartalmaz
semmit vakitónak
elképzelte lényedből
bár a félelem az
amely létrehozta
hatványokra emelt
lényemből a fegyvert
a pusztító idő
egységei ellen.
E harc a létemből
gyilkol meg értékes*

*perceket, s ha fogynak
egyre kevesebb az
esélyem a harcra.
Uram, ördögi kör
láncába fonva
él még az alkotó
is. Az életerőm
ha nem lel közeget
saját húsomba váj.
Te mosolyogsz, tőled
kaptam kegyelemként
a tüzet, amellyel
fölmelegítettem
a zord fagyhalálra
ítélt földet, ezzel
megmentettem, viszont
karom tövig égett.
Gyógyítsd be a sebet
amit tőled nyertem
kétes jutalomként.
A stigmák fájdalma
elviselhető bár
de a csúnya sebhely
elriasztja tőlünk
a gyöngye lelkeket
vagy ki italoddal
nedvesíti ajkát
elfelejti talán
az egyszerűbb földi
ízeket? De nem baj.
Érzékiség helyett
megadtad a gyilkos
ösztönök csordáját
legyőző szerelmet
Őt adtad meg nekem
vagy elnyertem tőled
örök jutalomként*

*Ő eljött felém és
így letem magamban
igéd letisztultan
csengő halk szavára
Istenem dicsőség
láncát fonja kezünk
mirtuszkoszorúdra.*

